

Кума-лиса и малките зайчета.

Снѣгъ е покрилъ полето и гората. Четири-тѣхъ братчета, хубави сиви зайчета, си направили кжщичка подъ разклонената елха, на която както е извѣстно, остритѣ листица сж зелени и лѣтъ и зимѣ. Сега тѣзи клони сж покрити съ голѣми парцали поледенъ снѣгъ и дървото отдалечъ изглежда като лагерна войнишка палатка. . .

Тази снѣжна палатка пази завѣтъ на зайчетата. Гушкатаъ се тѣ на топло подъ елхата; а кога огладнѣятъ, закусватъ си отъ младитѣ прѣчици и крѣхката корица на дръвцето . . .

Но сега тѣ сж сити и си приказватъ по между си:

— Ехъ, че ни е хубавичко тукъ! дума Сивчо.

— Да. Спокойно си почиваме.,

— отговаря Скачанко.

— Никой не може да ни съгледа.... радостно прого-

